

Història i Tradicions

La reacció del poble envers la revolució Francesa

Cassà de la Selva contra l'invasor

ELS moviments bàsics de la història, els grans esclats de les grans idees, han necessitat en tot temps un camp d'expansió més o menys ample segons llur importància. Es el que vulgarment anomenem «conseqüències de la revolució». Perquè, en efecte, quin altre nom podem donar a l'esclat d'unes idees nascudes en la intimitat d'un poble, mantingudes en un estat letàrgic, i posades de sobte a la pràctica per algú que creu poder treure'n un profit que d'altra forma no arribaria mai a aconseguir? Les revolucions, en efecte, han capgirat el món; han aixemplat llur camp d'acció a països que no combregaven amb les idees revolucionàries.

Tenint això en compte, i donant una ullada a la nostra vella Europa, veurem que molts moviments, encara que s'hagin donat ells mateixos el nom de revolució, no han estat res més que uns simples gastaments sense altra conseqüència que la pròpia destrucció; hi ha emperò tres moviments que mereixen no sols el nom de revolució sinó el de REVOLUCIÓ, amb majúscula, i aquests són la Revolució Anglesa del 1688, la Francesa del 1789 i la Russa del 1917.

Als Cassanencs, emperò, la que més ens interessa i la que ens toca més perquè l'hem tinguda dins a casa, és la Francesa.

Napoleó fou, sens cap mena de dubte, l'instrument del més important dels moviments ideològics, polítics i socials d'Europa, els seus exèrcits no escampaven un imperialisme francès per els camps d'Europa, sinó unes idees patró que derrocarien tots els sistemes de vida dels països on entressin els gabatxos cantant la «Marsellesa».

Seria massa llarg —i tampoc és el que ens proposem en aquestes breus ratlles— exposar les idees del 1789. No podem, però, deixar de senyalar un fet que crec que explica suficientment el fracàs del francès a la nostra terra, i aquest fet és que unes idees i uns principis liberals com eren els que proposava l'invasor no podien casar-se amb un poble com el nostre tan amant i orgullós de les seves tradicions, presoner aleshores del francès en la persona que n'era la senyera, Ferran VII.

Catalunya, malgrat ésser la regió més oberta a l'exterior, malgrat els lligams que la unia a França, refusà d'acceptar per «tabula rasa» les noves institucions que a la força volia imposar-li l'invasor.

(Segueix)